

Sygn. akt III UK 145/16

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania D. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 4 kwietnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 marca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 30 marca 2016 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z 19 października 2015 r. oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 24 lipca 2015 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury poczynając od 9 lipca 2015 r.

Wyrok Sądu Apelacyjnego zaskarżył organ rentowy w całości. Zarzucono naruszenie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z § 4 ust. 1 oraz § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w zw. z Wykazem A dział XII poz. 6 zawartym w załączniku do ww. rozporządzenia poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że praca wnioskodawczyni w laboratoriach analitycznych przy szpitalach była wykonywana w szczególnych warunkach, pomimo tego, że

pracy tej nie można zaliczyć do żadnej z prac wymienionych w ww. dziale XII zatytułowanym: W służbie zdrowia i opiece społecznej.

Skarżący, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, stwierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona wobec rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego wskazanych w podstawie kasacyjnej. Według skarżącego Sąd Apelacyjny, dokonując wykładni przepisów mających charakter wyjątkowy, dokonał wykładni rozszerzającej, mającej walor prawotwórczy. Uznał prace wnioskodawczyni wykonywane w laboratoriach analitycznych przy szpitalach za prace wykonywane w szczególnych warunkach, pomimo że prawodawca nie wskazał tego rodzaju prac w Wykazie A dziale XII poz. 6. Ponadto, zdaniem skarżącego, Sąd dokonał we własnym zakresie oceny stopnia szkodliwości takich prac, nie dysponując w tym zakresie wiadomościami specjalnymi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania opiera na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi.

Odwołując się do orzecznictwa Sądu Najwyższego, należy podkreślić, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej powinna wynikać z widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, czy postanowienie Sądu Najwyższego z 27

sierpnia 2008 r., II UK 82/08, LEX nr 785531). Ta szczególna podstawa przedsądu wymaga samodzielnego czyli odrębnego od podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa (procesowego lub materialnego), które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 1644551).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia powyższych warunków. W zaskarżonym wyroku Sąd ustalił, że w laboratorium analitycznym, w którym pracowała wnioskodawczyni, ze względu na pobierany i badany materiał biologiczny, występowało znaczne narażenie na czynniki szkodliwe. Dodatkowo stwierdził, że o realności tego zakażenia świadczy rozpoznana u wnioskodawczyni choroba zawodowa – wirusowe zapalenie wątroby typu B. Dokonana przez Sąd Apelacyjny wykładnia poz. 6 działu XII Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. - *prace przy pobieraniu i pomiarach w warunkach i na stanowiskach pracy szkodliwych dla zdrowia, wykonywane przez personel stacji sanitarno-epidemiologicznych oraz laboratoriów środowiskowych*, uwzględnia wpływ warunków, w jakich wnioskodawczyni wykonywała pracę, na obniżenie jej zdolność do świadczenia pracy. Taka wykładnia jest zgodna celem instytucji obniżenia wieku emerytalnego. Obniżenie wieku jest, bowiem warunkowane szczególnymi właściwościami wykonywanej pracy, wynikającymi z narażenia organizmu na czynniki szkodliwe. Dodatkowo nie jest oczywiście niezgodna z wykładnią językową poz. 6 działu XII Wykazu A stanowiącego załącznik do ww. Rozporządzenia.

W tych okolicznościach skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona.

Uwzględniając powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.